



# HIPSTER

R eggel vagy inkább dél fele csavarok magamnak egy cigit. Pár napja vettem egy ötös pakkot Kalitól, mert van valami új haverja, egész grammokat hoz a szokásos áron, ha ötöst veszel. Nem a legjobb befektetés, de hosszabb távon jobban megéri, mint folyton a nullhetes-nullnyolcas pakkokért rohángálni. Ha hív egy haver, hogy segítség kell neki, adok egy nullnyolcast, és mindenki jól jár. Egy régi bérletből tépek le csigának valót, majd papírt keresek a táskámban. Van méretre vágott barna Smokingom és végtelenített mini OCB-m is. Mivel csak egy lazulós cigit akarok, és már csak egy kettesem van, a Smoking papírt választom. A füvet felszórom egy kis dohánnyal. Vékony, elegáns cigit hajtok, visszafelé tekerek, hogy minél kevesebb papírt szívjak. Kihajolok az ablakon, majd körbenézek. A város ég, a nap már magasról tűz le a lakótelepre. A közeli erkélyeket csekkolom. Egyedül a szomszédunkat, Margó nénit látom meg teregetni. Tuti nem ismeri fel a fűszagot, azt hinné, hogy cigizek, de azért frusztrál a jelenléte. Jobb nyugiban. Elhatározom, hogy megvárom, amíg bemegy, de aztán észreveszem, hogy még szinte üres a szárítója. A ház sarkából a nap már megcélzott, pirít rendszeren, kényelmetlenül érzem magam. Amellett döntök, hogy fölnezek a tetőre. Kislattogok a poros lépcsőházba úgy, ahogy vagyok, papucsban, félmeztelenül. Csak a napszemüvegem veszem föl. Beszállok a liftbe, három emelet fölfelé. Tudom, hogy a kijárat kulcsa a lábtörő alatt van. Milyen sablonos, gondolom. A tetőn nincs semmi más, mint egy vékony eresz és rengeteg drót. Elfekszem, nem érdekel, hogy nyomja a beton a hátam. Az eget nézem, miközben a napszemüvegem kerete mellett az alsó horizontról a fény bekúszik a retinámba. Nem zavar. Rágyújtok a cigire, és közben megpróbálok formákat kivenni a felhőkből, de most valamiért mindegyik ugyanolyan, szóval nem jutok semmire. Mégis jólesik csak úgy itt feküdni. Valamiért most fontosnak tűnik a nyugalom.

19.

Mikor Reni kopog, még javában be vagyok tépve. Elhatározom, hogy nem hallgatom végig a prédikációt, tehát megjátsszom, hogy nem vagyok teljesen ki. Felveszem a napszemüvegem, és az ajtóhoz indulok, de egy pillanatra megállok, majd bemegyek a szobámba,

és befújom magam dezodorral. Elfelejtetem „készülni”. Beengedem Renit, megcsókolom, majd megkérdezem, hogy mizu.

– Á, semmi...

– Semmi? – kérdezem, miközben a szobámba indulunk.

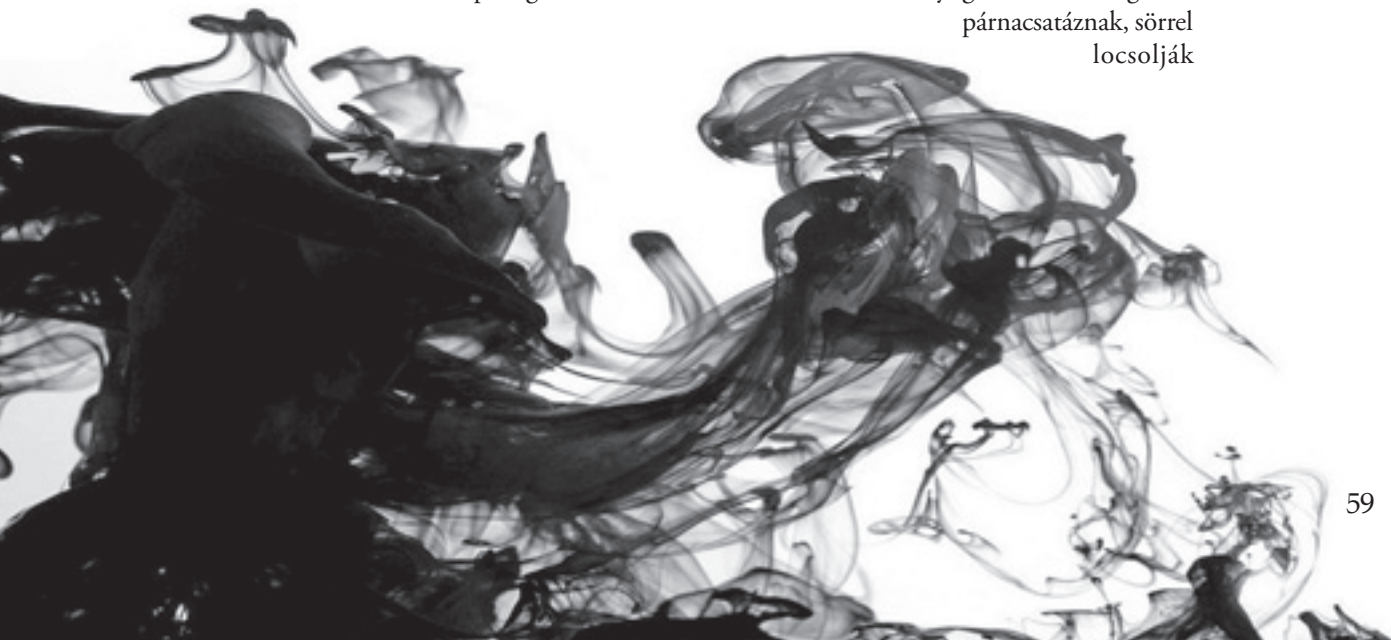
– Apám teljesen felbasz.

– Mivel? – A szokásos taktikát választom. Hagyom magáról beszélni, akkor legalább nem rám figyel, tehát nem veszi észre, hogy be vagyok tépve, ráadásul még csak nem is kell semmi olyasmit csinálnom, ami megerőltetne. Talán még figyelnem sem kell. Miután úgy tíz percig magyarázza, hogy a faterja nem akar kiadni neki valami horribilis összeget egy tanulmányi utazásra valamelyik nyugati városba – amiről nem is tudom, hogy melyik országban van –, rájövök, hogy nem tudok jelenleg mást elképzelni Renivel, mint hogy keféljünk egy jót. Megvárom, míg befejezi a panaszkodást, majd olyanokat mondok neki, hogy „nyugi”, „szerintem amúgy meg fogod kapni a pénzt”, meg hogy „ez a probléma is meg fog oldódni”. Elkezdem simogatni, és ráflashelek arra, hogy milyen jó lenne, ha a Ting Tingstől a *We started nothing* menne, miközben csináljuk. Felállok, odamegyek, és egyszerűen csak megnyomok egy gombot, mert tudom, hogy ez az album lesz az első, és már szól is. Visszafekszem, és később majdnem elnevetem magam, mert mikor beteszem Reninek, Katie épp az énekl, hogy „Oh!”.

## 20.

Kali este rámír, hogy kísérem el egy buliba. Villamos, metró, majd sétálunk egy kicsit. Mikor az udvarra érünk, a második emeletről valami borzalmas zene hallatszik ki. Valószínűleg viccből tették be, de nekem most nem működik tökéletesen a humorérzékem. Egy ismeretlen gyerek leordít, mutatja, hogy hol a lift. Az egyik kezében pezsgő, a másikban cigi. Két részeg csaj odadől mellé, röhögcsélnek, sikítoznak. Túl magas a hangjuk, nem értem, hogy mit vonyítanak. Így kívülről annyira nem jön be a buli, úgyhogy a liftben azon reménykedem, hogy legalább sok pia lesz, vagy valami hasonló. Hiába érzem úgy, hogy nem csálnám meg Renit, az ösztöneim azért egy random csajban is bíznak. Mikor belépünk a lakásba, odaszól a srác, aki a korlátnál ordibált, hogy vegyük le a cipőnket. Ez bizony rossz előjel, mert még sosem voltam olyan házibulin, ahol le kellett venni a cipőnket, és még jól is éreztük volna magunkat. Mikor kicsit beljebb megyünk, látom, hogy borzalmas állapotok uralkodnak. Csupa elkényeztetett, egész nap Facebookon lógó bölcsész ingben meg elegánsnak látszó ruhákban faszkodik. Rettenetesen részegek. Kali odasúgja, hogy nemrég hívták, hogy nem tud-e rajtuk „segíteni”. Ha valaki már a buliban találja ki, hogy lehet, hogy be is kéne szívnia, akkor azt többnyire rohadt könnyű átverni. Egy rendes szmóker szinte mindig tart magánál legalább egy kevés zöldet. A csajok közt látok néhány egész vállalhatót, de a legtöbb annyira tipikus bölcsésznek tűnik, hogy legszívesebben vagy nagyon leinnám magam, vagy csak simán elmennék innen.

Pár percig állunk, csak nézünk. Kali lazán mosolyog az arcokra, míg azok párnacsatáznak, sörrel locsolják



a sikítózó csajokat és a különböző egyetemi előadókat figuráznak ki. A mellettem lévő asztalon meglátok egy nyitott búzasört, tele van, talán még bele sem ittak. Becapázom. Megjelenik előttünk egy vékony, napbarnított gyerek, felfelé zselézett hajjal, koktéllal a kezében. Fehér Gas inget, koptatott Ralph Lauren farmert, franc tudja, hogy milyen szemüveget, idióta vigyort és egy unisex Cartier karórát visel. Igényes replika. Nincs jobb szó rá: pöcs.

– Szia, Kali, mi újság? Ki a barátod? – kérdi.

– Ő Bence.

Odaintek, és bár habozva, de kezét fogunk. Elmondja a nevét is, de nem értem, mert épp ekkor kezdődik el egy újabb olyan zene, amit viccből tehetek be.

– Tomi mikor jön? – kérdi Kali a pöcshöz fordulva.

– Csak később, még lent van valami klubban. Inni mit kértek?

– Semmit, köszönjük – vágja rá Kali

– Nincs egy viszkitek? – kérdem.

Bemegyünk a konyhába, a srác elővesz egy Chivas Regalt, és tölt. Talán nem is akkor pöcs.

– Van nálatok? – fordul Kalihoz.

– Persze.

Bezárkózunk a házigazda szüleinek szobája. A falon nyaralási, esküvői és ballagási fotókat látok, szóval a szokásos. Kétszemélyes ágy, éjjeliszekrények, könyvespolcok. Az ágyon ülök, fekszik mellettem egy tök részeg csaj, néha felhörög valamit. Van mellette egy vödör, telihányva. Könnyű lehet elképzelni, hogy milyen szagok uralkodnak. Betakarom a csajt egy pléddel, és közben nézem, ahogy Kali átad öt pakkot a gyereknek, mielőtt az elővenné a pénzét. Még dumálnak valamiről, úgyhogy lehúzó a viszkim, kimegyek, töltök egy másikat, aztán megkeresem az erkélyt, hogy rágyújthassak. Van már kint néhány srác – ugyancsak bölcsészek –, Dunhillt szívznak és hevesen gesztikulálnak, miközben valami csajról beszélnek, hogy mennyire megkúrnák. Azon gondolkodom, hogyan képzelheti valaki, hogy valaha is le fog vele feküdni egy aránylag jó nő, ha már kora huszonévesen sörhasat növeszt, és az arcáról nem képes levakarni azt a jellegzetesen sörhabra emlékeztető, gyér szörzetet, mikor az egyikük megjegyzi, hogy „jó lenne valami cucc”. Ki akarom használni az alkalmat, mert két pakk van nálam, és így jó áron el tudnám passzolni az egyiket.

– Spangli kéne? – kérdezem erőltetett sármal az arcomon, miközben rágyújtok egy kék Chesterfieldre.

Csak néznek, nem igazán tudnak mit kezdeni az infóval.

– Te ki vagy?

– Jó kérdés, nem tudom. Ti?

– Ő Gergő, az ott Slovic, én meg Bálint vagyok.

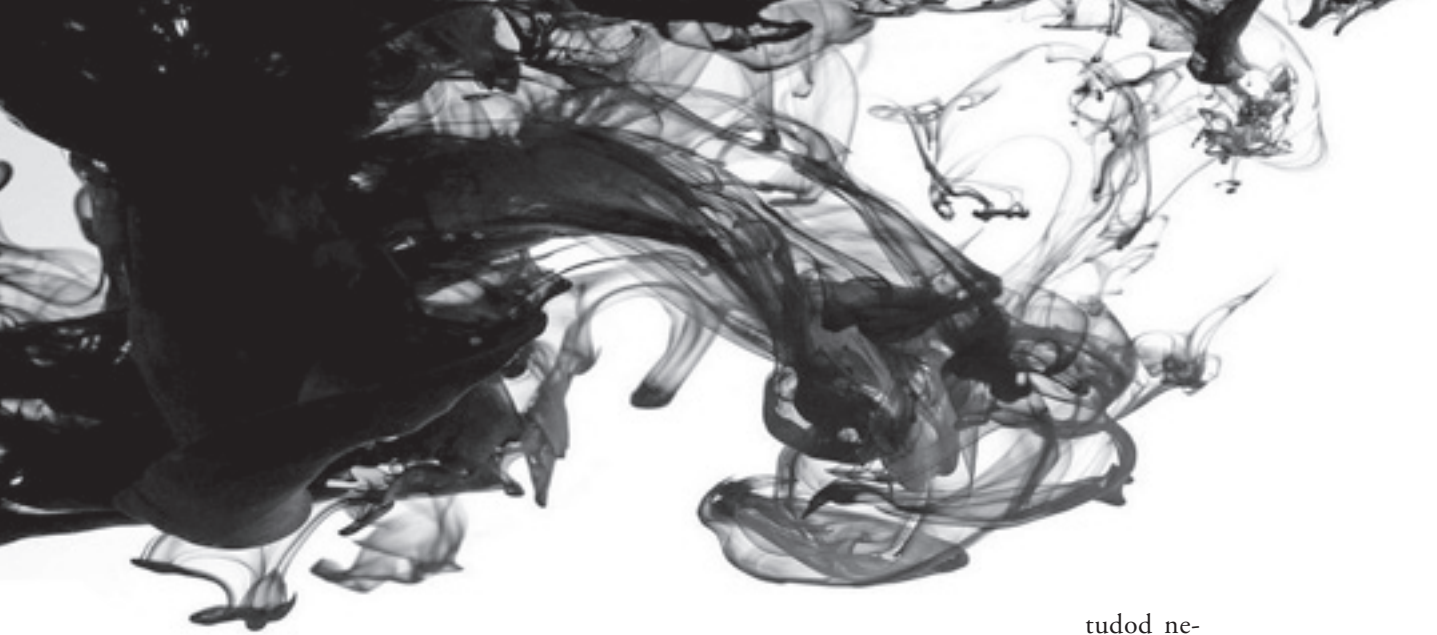
– Tényleg kéne a spanya? – érdeklődöm ismét.

– Mennyibe?

– Kettő-fél. Mindenhol annyi – hazudom.

Összedobják a pénzt, odaadják, majd előhalászom a táskámból az egyik pakkot; persze azt, amelyiknek a jó részét már elszívtam.

– Megcsinálni nem



tudod nekünk? – kérdi az egyik,  
de nem tudom komolyan venni, úgyhogy visszamegyek a lakásba. Kali még mindig beszélget. Szólok neki, hogy menjünk, majd észreveszek egy lányt, aki valahogy kitűnik a többiek közül. A hosszú, vékony, fehér egyberuhán át finoman rajzolódik ki a kecses, nőies teste. A konyha felé tart, eltűnik. Miközben azon agyalok, hogyan is szólíthatnám meg, lehúszom a viszkít, majd elindulok utána, de aztán látom, hogy az egyik tipikus bölcsész fasszal smárol. Ettől persze rossz kedvem lesz, úgyhogy töltök még egy viszkít, majd visszamegyek Kaliékhoz, és másodjára is szólok neki, hogy mennünk kéne. Elhatározom, hogy kint várom meg, de előtte még odamegyek a hűtőhöz, és elemelek egy Pilsnert, a konyhapultnál meg, mivel épp koccintanak, befurakodom egy vodkakörbe. Lifttel akarok menni, de ahogy odaérek, hallom, hogy kefélnek benne. Kirántom az ajtót, vaku, hangosan felvonyítanak, nekirohanok lépcsőháznak. Hallom, hogy nem követ senki, úgyhogy megnézem a fotót. A csajnak fel van hajtvva a szoknyája, tök éles a kép, még az is látszik rajta, hogy apró, sötét virágminták borítják a bugyiját, ami a lábai közt, a szandálja mellett pihen. Szép csaj, az a fajta, akiről nem gondolná az ember, hogy megpumpálják egy liftben. A faszí világoskék ingben, hosszú farmerban nyomul, épp, hogy csak le van tolvva a nadrágja, látszik a fél farka, ahogy épp tölt. Ő még azt a klasszikus élvezkedős fejet nyomja, amiről akarva akaratlanul is Matthew McConaughey ugrik be, de a csaj már telibe bámulja az objektívet, a modortalanságom ellen tiltakozva. Két emelettel lejjebb néhány kapucnis, bőgatyás srác lófasz nagyságú filcekkel bassza a falat, olyanokat írnak föl, hogy peace meg fuck cops. Mikor leérek, egy fiatal párba botlom, akik a földön fekvé szenvednek. Kellemetlen látvány, mert miközben a – még így is gyönyörű – csaj belealszik a rosszulébe, a srác mintha szándékosan letaperolná. A férfiúi énem azt mondja, hogy menjek oda a gyerekekhez, és törjem el az orrát, de aztán eszembe jut az az eshetőség is, hogy a figura talán a csaj pasija, ami bár nem segít sokat a helyzeten, mégiscsak megmagyarázná azt valamennyire. Egy darabig csak állok, pofákat vágok, értetlenkedem. Önbíráskodó seggfej legyek, vagy képmutató fasz? A srácon neonzöld ing van, bermuda vászongatyá – ráadásul katonai mintás –, és szandál. Nem zoknival, de azért még így is béna. Képtelenség, hogy valaki így öltözködjön. Meggyújtok egy cigit, majd észreveszem, hogy a faszinak kecskeszakálla is van. Elönt a teljes kétségbeesés. Dogmatikus képtelenségnek tartom, hogy egy neonzöld inges, szandálos, kecskeszakállas bölcsész együtt legyen egy ilyen csajjal. Vagy egyáltalán. Akármilyen csajjal. Nem tudom elképzelni, hogy egy ilyen figura bejöjjön valakinek, akinek pina van a lába között. Unatkozom, és van is bennem némi büszkeség, úgyhogy odamegyek hozzájuk.

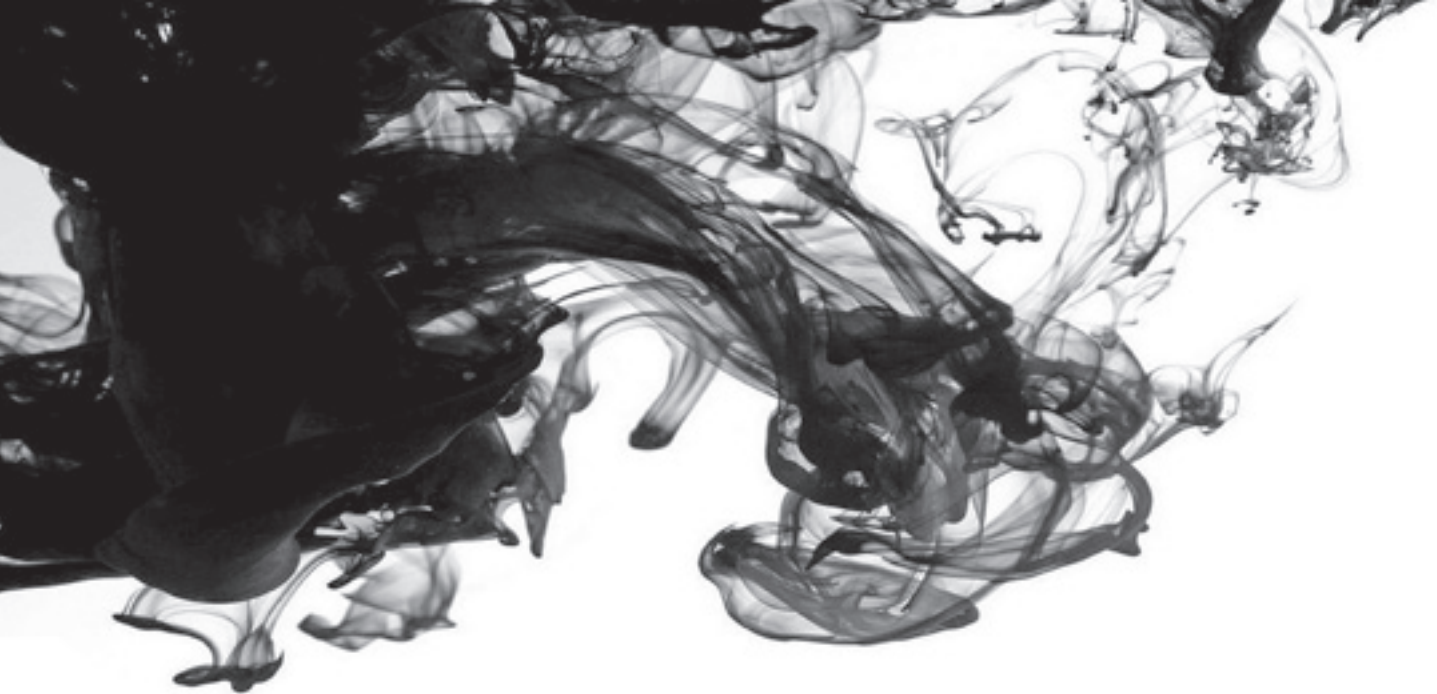
– Hú, nagyon kivan a barátnőd – mondom közömbös hangon –, segíthetek?

– Ööö. Nem – válaszolja, miközben rám sem néz.

Mivel ebből sok minden nem derül ki, megpróbálok az egójára hatni.

– Hát, haver, én kicsit jobban figyelnék a barátnőmre, ha a helyedben lennék!

– Nem a barátnőm, csak géitek neki.



Ekkor végre leemeli az egyik kezét a csaj seggéről, de a másikat még mindig a melle mellett pihenteti, majdnem rajta.

– Ja, tők azt hittem.

– Mert?

Átfut az agyamon, hogy hagyni kéne a faszba az egészet, minek a balhé, de egyrészt nem akarok lelkifurdalást okozni magamnak, másrészt attól tartok, hogy Mr. Kecskeszakáll előbb-utóbb szobára viszi a csajt. Bár, hogy mi közöm hozzá, azt nem tudom.

– Csak ne tapizd ilyen feltűnően. Kurva gáz. Undorító – mondom, majd hátat fordítok, és elmegyek, de ekkor nevetést hallok, ami nagyon felbasz. Megfordulok, és mire rám emeli a tekintetét, már ott is vagyok. Pont akkorát rúgok, hogy összevérezhesse az ingjét. Nem adok bele mindent, egy ilyen köcsögért nem erőltetném meg magam, de azért kap keményen. Odahajolok, kiviszem a lányt a keze közül, és lefektetem egy padra, amíg a faszi az arcát fogdossa.

– Te gecí! – ordítja. – Te gecí!

A csaj meg sem mozdul. Odaszólok a figurának, hogy kussoljon már, de persze nem hagyja abba. Ha csak néhány ujjammal is, de finoman megütögetem a lány arcát. A bőr minden tapintásba belemeg, ezen kívül semmi reakció. Megfogom a nyakát, de mivel pontosan nem tudom, hogy mit kell éreznek rajta, nem vágom, hogy van-e egyáltalán pulzusa. Ekkor hirtelen rántást érzek a nyakamon, ütést a fejemen, majd a földön találok magam, és éles csípést érzek a bordáim között. Beletelik néhány másodpercbe, míg rájövök, hogy lekúrtak a földre, és bordán rúgtak. Ahogy megpróbálok felállni, majdnem elvesztem az egyensúlyomat. Csak ekkor tudatosul bennem, hogy be vagyok baszva. Ahogy kiegyenesednék, egyszer csak egy hatalmas ütést kapok az arcomra.

– Te rohadt gecí, te! Sunyin pofán rúgsz! Én ájkidózom, bazdmeg! Nyolc kurva éve ájkidózom! Az ájkí... – Ekkor a faszit kiviszi a képből egy gyorsvonat. Megjött Tomi. Háromévnnyi bokszedzés tapasztalatával sorozza meg a faszi gyomrát, mire az ájkidó nagymestere erőtlenül esik össze. Le kell üljek, úgy érzem, hogy nehezemre esik beszélni. Tomi odajön hozzám, hogy mi van velem, és mondja, hogy lépnünk kéne. Felnézek, és bár a bevett orrom miatt könnyezik a szemem, látom, hogy a társasház függőfolyosóin felsorakozott a szomszédság.

– Tomi, Tomi! – Ordibálja valaki ismerős hangon. Oldalra nézek, és ott van a fültágeszes csaj.

– Szia – odaintek, és miközben elmosolyodom, érzem, hogy az ajkaim közé becsúszik egy adag forró vér, egyenesen az orromból.

– Mennünk kéne, haver – szól Tomi, és megpróbál segíteni fölállni.

– Nem lehet, haver – felelem, és a padon elterülő csajra mutatok. Tomi két másodperc múlva már a lány pulzusát méri.

– Gondolom, van nálad, haver – mondja, majd ráordít a fültágeszes csajra, hogy hívja a mentőket.

– Persze, haver – válaszolom, mire valamit elővesz a zsebéből, majd anélkül, hogy hátrafordulna, odadobja nekem. Egy apró tégely, közel három gramm zölddel, néhány tablettával és egy kis fehér porral.

– Akkor most elmenekülsz a tetthelyről, vagy mi, haver – mondja Tomi, majd oldalra fordított fejjel a lány arcához hajol, és néhány másodperc múlva már szívmasszázst ad neki. Sosem láttam még Tomit így viselkedni, mármint ilyen komolyan. Négyet pumpál, majd a lány arcához hajol, és az orrán keresztül szakszerűen lélegeztetni kezd.

– Vigyük föl! Vigyük föl! – ordibálja három csaj, akik nem tudom, hogy honnan jöttek elő.

– Nem lehet – mondom. – Rosszul van.

Ekkor az egyikük közelebb lép hozzám, majd egészen halkán megjegyzi, hogy a csaj bevett „valamit”, valami designer cuccot, és hogy nem kéne kihívni a mentőket, mert valaki még börtönbe kerül. Szegény, ha tudná, hogy hányan halnak meg emiatt. Több buliban is voltam már, ahova nem merték kihívni a mentőket valami kábszer miatt.

– Mondjatok nemet a drogokra – közlöm tök nyugodtan. Ekkor veszem észre, hogy megérkezett Kali is. Odaszól Tominak, hogy jobbra az első kocsmában megtalál minket, majd futólépésben távozunk. Ahogy kiérünk a kapun, meghaljuk a szirénát. ■ ■ ■

■ **Bódi Péter:** 1991-ben született Miskolcon. A Magyar Képzőművészeti Egyetem hallgatója, jelenleg Budapesten él. A *Hipster* a második regénye, amely a Kalligramnál jelenik meg a Könyvhéten.

